

[Socialministeren]

børn i børnehaver skulle have et frit gulvareal i grupperummene på mindst 3 m².

Efter bistandslovens § 70 er der en pligt for kommunalbestyrelsen til at påse, at planer for oprettelse eller ændring af daginstitutioner er i overensstemmelse med retningslinjer, der er udarbejdet af socialministeren. Sådanne nye retningslinjer er ikke udsendt på nuværende tidspunkt, men der arbejdes med spørgsmålet i et udvalg under socialstyrelsen. Indtil de nye regler kommer, anvendes tidligere regler fortsat som vejledende for kommunerne.

I socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem er det anført, at der i børnehaver og fritidshjem regnes med grupper af 20 børn, dog 12 børn i småbørnstuer. I vuggestuer regnes normalt med 10 børn i grupperne.

Norge er det eneste land, hvor der i lov-mæssig form er fastsat regler for daginstitutionens areal. For heldagsbørnehaver gælder således, at der skal være 8 m² pr. barn over 3 år, 12 m² pr. barn under 3 år. I halvdagsbørnehaver tillempes kravene noget. I korttidsbørnehaver er arealkravet 3 m² pr. barn over 3 år, 4 m² pr. barn under 3 år. Gruppestørrelsen er på 16 børn i alderen 3–7 år og på 8 børn i alderen 0–2 år.

I Sverige gælder alene vejledende regler for daginstitutionernes arealer. Gruppestørrelsen er fleksibel, men oftest mellem 10 og 20.

Spm. nr. 875

Til socialministeren (27/5 80) af:

Birthe Nielsen (SF):

»Hvorfor finder ministeren det rimeligt, at udgifterne til støttepædagoger i forbindelse med handicappede børns integration i daginstitutioner skal betales af alle forældre med børn i daginstitutioner?«

Begrundelse

Ifølge finansministeriets notat af 20. april 1980 om den statslige udgiftspolitik over for kommunerne for 1980 og følgende år agter socialministeren at ændre refusionsreglerne for udgifter til støttepædagoger til handicappede børn, der integreres i almindelige dag-

institutioner, således at udgifterne bliver omfattet af den almindelige forældrebetaling.

Herved kommer alle forældre med børn i daginstitutioner til at betale en del af de ekstraudgifter, der er forbundet med at optage handicappede børn i daginstitutioner. Efter de nuværende regler deles udgifterne ved integration af handicappede børn i daginstitutioner mellem stat og kommune, således at det er uden betydning for forældrebetalingen, hvor mange handicappede børn der er optaget i daginstitutionerne.

Det ønskes derfor oplyst, hvorfor socialministeren finder det rimeligt, at denne udgift lægges fra alle skatteydere over på de skatteydere, der har børn i daginstitutioner.

Besvarelse (4/6 80):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Indledningsvis bemærkes, at begrebet »støttepædagog« ikke er omtalt eller forudsat i bistandsloven eller de dertil knyttede cirkulærestemmelser.

Denne personalekategori blev indført af kommunerne i tilknytning til personalenedskæringerne på daginstitutionsområdet i 1975–1976. Formelt blev de knyttet til enkelte børn i institutionerne med særlige vanskeligheder, og udgifterne til deres aflønning blev konteret efter bistandslovens § 46, stk. 2, som en udgift i forbindelse med henstillinger eller pålæg til forældrene. Reelt er disse støttepædagoger imidlertid i mange tilfælde indgået som en forøgelse af daginstitutionernes personale.

På denne baggrund finder socialministeriet, at denne personalegruppe for fremtiden må udgøre en del af daginstitutionernes almindelige personale, således at deres aflønning indgår i institutionernes driftsudgifter, der afholdes af kommunerne med 50 pct. statsrefusion inden for gældende maksimumsgrænser. Statens og kommunernes udgifter til daginstitutionerne nedbringes gennem den forældrebetaling, der faktisk kommer ind i de enkelte kommuner.

Ved den omlægning af daginstitutionsbetalingen, der følger af regeringens forslag om ændring af bistandslovens § 73, går man pr. 1. oktober 1981 over til en indtægtsafhængig betalingskala, der er fælles for hele landet. Den maksimale betaling er sat til beløb, der på nuværende tidspunkt svarer til omkring